

Anne-Marie Hooyberghs

In vol Roman
vertrouwen

Clothilde zint op een plan dat ervoor
zal zorgen dat Estelle hen nooit meer
lastig zal vallen. Die is zich nog van
geen kwaad bewust...

Anne-Marie Hooyberghs

In vol vertrouwen

Uitgeverij Zomer & Keuning

1.

Bernard van Abbe gem staarde naar zijn levenloze vrouw in het bed. Ze zag eruit als een gehavende porseleinen pop door haar wasbleke gelaat vol met schrammen en snijwonden. Om haar vlasblonde krullende haar zat een verband waarop een rode vlek te zien was. Haar gekneusde ruwe handen lagen gevouwen over het witte laken dat tot aan haar borst was opgetrokken.

Krista was een goede vrouw geweest, dacht hij nuchter. Ze had hem kinderen gegeven en altijd hard gewerkt. Hij had haar leren waarderen, ook al had hij niet van haar gehouden. Ze was een goede partij en door hun huwelijk had hij de kans gekregen om baas te zijn van een eigen bedrijf. Hij moest toegeven dat het hem daar meer om te doen was dan om haar. Krista was de dertig al gepasseerd toen hij haar het hof maakte. Ze was bedeesd en schuw en ze had haar uiterlijk niet echt mee, al kon ze niet lelijk genoemd worden. Ze had al een paar minnaars afgeslagen die maar al te gretig op haar erfenis aasden. Het feit dat hij uit de stad kwam en goed wat geld had gespaard door zijn harde werk als metselaar en stukadoor, viel in goede aarde bij Krista's vader en Krista, langs haar kant, zag ook wel wat in hem. Ze trouwden en daardoor werd hij mede-eigenaar van het wagenmakerbedrijf. Krista was enig kind en dat was mooi meegenomen. Nu hoefde hij niets te delen. Haar ouders moest hij er toen bij nemen, maar ondertussen was haar vader overleden aan een slepende ziekte en was haar dementerende moeder ondergebracht in een ouderentehuis.

Nee, hij had er geen spijt van dat hij met haar getrouwd was, maar hij kon ook niet zeggen dat hij nu erg verdrietig was om haar heengaan. Hij zou vlug genoeg een andere vrouw vinden. Hij was

nog jong en sterk en bereid om hard te werken, al zou hij dat niet langer als wagenmaker kunnen doen.

Hij voelde een hand op zijn schouders drukken. 'Ik heb zo met je te doen, Bernard,' hoorde hij zijn achternicht zeggen.

Hij draaide zijn hoofd om en keek haar met een vermoeide blik aan. 'Het is allemaal de schuld van die rotoorlog, Zita,' zei hij schor. 'Als die vliegende bom honderd meter verderop was neergekomen, dan stonden mijn huis en het bedrijf nog overeind en dan was Krista er nog.'

Zita knikte en zuchtte diep. 'Het zijn sluipende moordtuigen. Krista had geen schijn van kans toen het projectiel explodeerde en bijna heel het woonhuis wegsloeg. Gelukkig waren jij en de kinderen buiten en zijn jullie er heelhuids vanaf gekomen.'

Bernard antwoordde niet. Hij keek weer naar zijn dode vrouw en dacht aan zijn drie zonen. Benno was amper zeven jaar, Felix vijf en Hube drie. Hij zag het niet zitten om het wagenmakerbedrijf weer op te bouwen met drie kleine kinderen waar hij in zijn eentje voor moest zorgen.

'Wat ga je met haar doen?' hoorde hij Zita zacht vragen. 'Omdat ze haast twee maanden te vroeg is, is ze klein, teer en broos, maar ze leeft, Bernard, en ze moet dringend gevoed worden.'

Even leek het alsof hij in de war was, maar dan drong het tot hem door dat Krista dood was, maar dat het kind dat ze droeg nog leefde. Toen hij zijn zwangere vrouw onder het puin vandaan haalde, zat ze onder het steengruis en het bloed. Maar ze leefde nog, ook al was ze bewusteloos en reageerde ze nauwelijks. Hij had haar in zijn armen naar Zita's en Karels huis gebracht die gelukkig niet ver van hem vandaan woonden en ze lag nu in hun bed. Karel was de jongste broer van Krista's vader. Het was een tak waar hij liever niet veel mee te maken had, maar nu kon hij niet anders en had hij hun hulp nodig. De dokter werd er in allerijl bij geroepen, en op het moment dat hij daar was brak Krista's vruchtvlies en zette de bevalling zich veel te vroeg in. De dokter had er alles aan gedaan

om het leven van moeder en kind te redden. Helaas was het voor zijn vrouw een verloren strijd. Ze stierf op het moment dat het kind haar lichaam verliet.

Zita had echt met hem te doen. Ze was er zelf helemaal van ondersteboven en ze kon er met haar verstand en verdriet niet bij dat het dit gezin moest overkomen. Het drong pas langzaam tot haar door dat ze zelf maar nipt aan de dood ontsnapt waren. Als de bom iets eerder de grond had geraakt... Ze huiverde en schudde deze vreselijke gedachte van zich af. Er waren nu andere dingen te regelen. Er moest voor de baby gezorgd worden en het liefst zo vlug mogelijk. Ze keek naar zijn rug en vervolgde: 'Mijn oudste dochter Jenni heeft tien dagen geleden een dochttertje gekregen. Ik kan haar vragen of ze melk genoeg heeft om enkele dagen ook voor jouw kindje te zorgen tot we een andere oplossing gevonden hebben.'

Bernard keerde zich langzaam om en keek haar uitdrukingsloos aan. 'Bespaar je de moeite. Dat kind overleeft het toch niet. Je hebt de dokter toch gehoord? Hij vreest dat ze de dag niet eens zal halen en áls ze het haalt is de kans groot dat haar iets mankeert. Ze heeft niet eens de kracht om fatsoenlijk te huilen.'

'Hemel, Bernard! Ik kan haar toch niet gewoon laten sterven. Dat mag je niet van me verlangen. Ze leeft en we moeten haar elke kans geven om het te halen.'

'Jij je zin. Doe ermee wat je wilt.'

Zijn gelaten houding stond haar niet aan, maar ze had nu geen tijd om zich daarmee bezig te houden. Dat kwam later wel. Nu moest de baby dringend melk hebben, het liefst voedzame moedermelk als het een kans wilde hebben om te overleven.

'Goed, dan breng ik haar zo vlug mogelijk naar mijn dochter. Ze ligt nu lekker ingepakt in de woonkamer, dicht tegen de kachel om haar warm te houden. Kom je nog even naar haar kijken voordat ik haar naar Jenni breng?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik wil het niet zien.'

Ook dat antwoord stond haar niet aan. Hij had vlak na de ge-

boorte niet eens naar het kind gekeken. Het leek wel alsof hij er al afstand van had genomen in de wetenschap dat het toch niet zou blijven leven. Maar ze begreep het wel en ze kon het hem niet kwalijk nemen, na alles wat hij in deze korte tijd had meegemaakt. Hij had in één klap zijn vrouw verloren, zijn huis en zijn broodwinning. Je zou voor minder helemaal van slag zijn.

‘Welke naam wil je haar geven, Bernard? We kunnen haar het best zo vlug mogelijk laten dopen en dan moet je dochtertje een naam hebben.’

Hij zuchtte diep. ‘Wat heeft het voor zin, Zita. Noem haar maar zoals je wilt. Het is niet belangrijk.’

Ze opende haar mond om hem te zeggen dat het kind wel belangrijk was, maar ze sloot die weer zonder iets te zeggen, keerde zich om en liet Bernard alleen.

In de woonkamer keek ze met een verontrustende blik naar haar man Karel die samen met hun vijftienjarige zoon Kobe aan de tafel zat. Aan de andere kant van de tafel speelden de drie kleine jongens van Bernard met Kobes tinnen soldaatjes. Zij waren de enigen die het verdriet van zich af konden zetten door zich in het spel te verdiepen. De negentienjarige Nele en de zeventienjarige Kato, hun twee jongste dochters, zaten aan beide kanten van een houten bakje dat naast de kachel op een stoel stond. Daarin lag op een zachte deken een tot een bundel ingepakt klein mensje. De pasgeboren baby sliep. Af en toe opende ze haar mondje, maar ze sloot het weer zonder een kreet te slaken. Haar kinderen zagen er al net zo verslagen uit als haar man. Iedereen was onder de indruk en verdrietig door wat er was gebeurd.

‘Ik breng het kind naar Jenni. Zij heeft hopelijk melk genoeg om dit stumpertje te voeden tot we een andere oplossing gevonden hebben,’ zei ze tegen iedereen in het algemeen.

Jenni was hun oudste dochter. Zij was vijftientig en vier jaar geleden getrouwd met Fred Dupont. Ze hadden twee kinderen. De tweejarige Pierre en hun pasgeboren dochtertje Mireille. Ook

hun tweeëntwintigjarige dochter Katrien had het ouderlijk huis al verlaten. Ze was vorige zomer getrouwd en woonde nu met haar kersverse echtgenoot Flor Davinder in Westerlo.

Karel keek haar bedenkelijk aan. ‘Volgens mij haalt ze het niet, Zita. Als je ziet hoe klein ze is. Het is een hele tocht tot in Varenwinkel waar Jenni woont en het is ijselijk koud buiten. Is het niet beter dat ik haar hiernaartoe haal?’

Zita schudde beslist haar hoofd. ‘We weten niet hoelang de baby het redt, Karel. Ze is misschien taaier dan we allemaal denken. Bovendien hebben we geen plaats om Jenni en haar twee kinderen op te vangen, nu we Bernard en zijn kinderen tijdelijk van onderdak moeten voorzien. Het zal nu al problematisch worden om iedereen een slaapplaats te geven. Nee, het is beter om het kind naar haar toe te brengen. We zien wel wat ervan komt.’

Nele maakte zich eveneens zorgen. ‘Kunnen we de baby niet beter hier houden, mam, en haar verdunde koemelk of karnemelk geven? Kato en ik kunnen je helpen om voor haar te zorgen.’

‘De baby is te fragiel voor karnemelk, Nele. Ik vrees dat ze die niet zal kunnen verteren. Bij Jenni heeft deze stakkerd een kleine kans om deze cruciale eerste dagen door te komen, maar dan moet ik nu vertrekken.’

‘Ik ga met je mee, dan hoef je die lange weg niet alleen te gaan,’ stelde Kato voor.

Zita knikte. Het was fijn om onderweg wat gezelschap te hebben. Dan leek de weg niet half zo lang. ‘Kan jij dan voor het eten zorgen?’ vroeg ze aan Nele. ‘Er liggen nog genoeg aardappelen en uien voor een stampot en gerst voor de warme avondpap. Maak voldoende zodat Bernard en de jongens ook kunnen aanschuiven.’

Zonder verder te dralen, deden Zita en Kato hun jassen aan, trokken een muts over hun hoofd en sloegen een warme sjaal om hun hals. Zita nam het bundeltje met de premature baby, wikkelde er krantenpapier rond zodat er geen wind door kon dringen en knoopte daarover een wollen sjaal zodat de baby goed ingepakt

was. Daarna deed ze een paar knopen van haar jas los en schoof het dikke bundeltje er half in voor nog wat extra warmte. Als laatste trok ze haar gebreide wanten aan en even later waren ze op weg naar Varenwinkel.

De velden lagen er kaal en berijpt bij en er waaide een koude noordenwind toen ze een verlaten karrenspoor insloegen. De weg die ze moesten nemen, liep langs Bernards en Krista's huis en met pijn in het hart zagen Zita en Kato wat de verwoestende inslag van de bom teweeg had gebracht. De grond voor het huis was helemaal opengereten, bomen waren als lucifers geknakt, en het woonhuis en het aangebouwde werkhuis, waar de houten karren en karrenwielen werden gemaakt, lagen bijna helemaal in puin. Gelukkig was de iets verder gelegen stal zo goed als ongedeerd gebleven. Bernards paard, een oude voskleurige merrie, was vreselijk geschrokken en schichtig, maar ze had gelukkig niet uit de stal kunnen ontsnappen. De kippen die op het erf scharrelden, waren in de omringende bossen gevluht en de witte geit die op de beemd stond te grazen, was onder stukken van een uiteengereten boom bedolven.

Terwijl Bernard bij zijn vrouw was en de bevalling angstig afwachtte, hadden Karel en Kobe de merrie gerustgesteld, de vier kippen bij elkaar gezocht en de dode geit onder de zware takken vandaan gehaald. Het vlees konden ze niet verloren laten gaan, daar was het te kostbaar voor.

Ze moesten Bernard maar een handje blijven helpen zolang het nodig was, ging het door Zita heen. Krista was tenslotte een achterlicht en dus familie, ook al hadden Bernard of Krista nooit echt contact met hen gezocht. Hij kon nu alle hulp gebruiken die er voorhanden was.

Kato's stem rukte haar uit haar overpeinzingen terwijl ze beiden naar de ravage stonden te kijken.

'Het mag een wonder heten dat Bernard en de jongens het overleefd hebben,' zei het meisje ontsteld.

Zita knikte. 'Dat is ook zo. Bernard laat zijn kinderen hard wer-

ken, ook al zijn ze nog jong. Maar nu ben ik blij dat hij ze naar het bos gestuurd had om droge takken en dennenappels te sprokkelen. Ik moet er niet aan denken dat ze samen met Krista onder het puin hadden gelegen.'

De vrouwen gingen stilzwijgend verder, beiden sterk onder de indruk van wat ze gezien hadden.

Kato keek haar moeder met een schuine blik aan. 'Eigenlijk vind ik Bernard maar een vreemde man. Ik heb hem altijd erg stuurs gevonden en zijn vrouw Krista leek wel een bange wezel die het huis in liep als er volk aankwam.'

Haar moeder knikte zonder op te kijken. 'Krista is altijd al een grijze muis geweest. Heel stil en ingetogen. Ik denk dat het daarom zo lang duurde voordat ze het aandurfde om een man te leren kennen. Toen haar vader nog leefde, kwamen we er geregeld over de vloer. Dat veranderde toen ze met Bernard trouwde. En sinds haar vader overleden is, zagen we haar alleen nog maar in de kerk. Maar dat wil niet zeggen dat we hem niet moeten helpen totdat hij de draad weer kan oppakken. Het zal niet gemakkelijk worden, dat geef ik toe. Vier monden extra om te vullen kunnen wij niet lang volhouden. Ik hoop dus dat hij vlug een oplossing zal vinden.'

Na deze woorden bleef het even stil tussen de twee vrouwen. Ze liepen nu achter elkaar over een smal voetpaadje dat zich door een loofbos slingerde. Het was een kortere route dan wanneer ze de met kasseien belegde weg zouden volgen. Het was hier in de verlatenheid van het desolate, kale, winterse bos dat Kato de stilte weer doorbrak.

'Ik snap het niet, mam. Nog maar enkele weken geleden is ons land definitief bevrijd van de Duitsers en toch blijft Hitler ons bestoken met die verschrikkelijke laagvliegende V-bommen.'

Zita knikte. 'Volgens mij weet die man van geen ophouden, ook al beseft hij maar al te goed dat hij uiteindelijk toch zal moeten capituleren. Je vader heeft gezegd dat de bommen vooral op de haven van Antwerpen gericht zijn, maar de projectielen dwalen dikwijls

af en ontploffen waar ze neerkomen. Ik hoop dat Duitsland vlug zwicht onder de macht van de geallieerden en dat eindelijk de rust terugkeert. Er is al genoeg ellende geweest.'

Een licht gejammer deed haar naar het bundeltje kijken. Ze sloeg een punt van het dekentje weg en zag de baby zachtjes enkele kreetjes slaken zonder haar oogjes open te doen. Ze hoopte zo dat haar dochter voldoende melk had om dit kleintje te voeden, maar na vier jaar oorlog, honger en ellende had niemand nog reserve en ze zou het Jenni niet kwalijk nemen als die vooral haar eigen dochtertje niets tekort wilde doen.

'Zal ik de baby van je overnemen, mam?'

Zita schudde haar hoofd. 'Het gaat nog, Kato, het wichtje weegt bijna niets. Straks misschien.'

Het duurde meer dan een uur voordat ze het dorpje Varenwinkel binnenstapten en even later de woning zagen staan waarin Jenni, haar man Fred en hun twee kinderen woonden. Het huis was niet erg groot met een deur en een raam aan beide zijden, twee kleine ramen op de tweede verdieping en een zadeldak met rode panelen. Maar het zag er goed onderhouden uit, de stoep vooraan was netjes geveegd en de ramen glanzend gepoetst. Jenni had het geluk dat haar man Fred nog werk had bij Dirks bakkerij. Ook Duitsers moesten eten en dus moest er gedurende de oorlog elke dag brood gebakken worden. Bovendien brachten de Duitsers voor hun eigen brood betere kwaliteit meel en andere grondstoffen mee, zodat het lekkerder en voedzamer was dan het kleffe brood waarmee de meeste mensen genoeg moesten nemen. Freds verdiensten waren niet groot, maar elke dag werk en elke dag brood was toch meer dan veel anderen hadden. Zita was blij dat haar oudste dochter zich kon handhaven. Dat was met Katrien helaas niet zo, want Flor vond geen werk. Alles wat er binnenkwam, kwam door Katriens poetswerk bij notaris Vandaele en dat was niet veel. Natuurlijk konden ze rekenen op de hulp van ouders en schoonouders, dat was in de meeste gezinnen zo. Gelukkig zag het er naar uit dat er vlug een

einde aan de oorlog zou komen. Ze hoopte vurig dat alles dan beter werd.

Kato had het bundeltje van haar moeder al een tijdje overgenomen en Zita keek nu even naar het gezichtje om te zien of het nog leefde. Toen ze het wangetje aanraakte, opende de baby haar mondje en bewoog ze haar gezichtje in de richting van de aanraking. Zita glimlachte. 'Ik denk dat het een vechtertje is, Kato.'

Na deze woorden klopte ze op de deur van haar dochters huis en gingen ze naar binnen. 'Goed volk,' riep ze. De tweejarige Pierre keek verrast op van zijn blokkenspel toen hij de stem hoorde. Zodra hij Zita en Kato zag lachte hij twee kuiltjes in zijn wangen.

'Oma en To!' riep hij uit. Het jongetje sprong op en liep naar hen toe voor een dikke knuffel. 'Opgepast, lieverd,' grinnikte Kato toen de jongen wild zijn armen om haar benen sloeg. 'Ik heb hier iets uiterst breekbaars in mijn armen.'

'Zien?' vroeg het jongetje.

'Kijk maar.'

Kato liet het bundeltje wat zakken zodat Pierre naar het gezichtje van de baby kon kijken. Er kwam verbazing op zijn snoetje en hij wendde zijn hoofdje naar de wieg die naast de kachel stond en waarin zijn babyzusje Mireille lag. Hij wist zeker dat zijn zusje in de wieg lag, want hij had haar helpen instoppen. Kato kon zijn gedachtegang volgen.

'Nee,' lachte ze. 'Dit hier is je zusje niet, Pierre. Het is een andere baby.'

Op dat ogenblik kwam Jenni vanuit de bijkeuken de kamer binnen. 'Mam en Kato! Ik dacht al dat ik stemmen hoorde. Wat een verrassing!'

Hoewel ze nog maar pas bevallen was, moest Zita toegeven dat haar oudste dochter er stralend uitzag. Ze had natuurlijk haar jeugd mee, want ze was nog maar vijfentwintig jaar, maar ze zag er nog altijd knap uit met haar kastanjekleurige golvende haren en haar lichtbruine ogen. Ze had nu echter geen tijd om haar dochter te

vertellen hoe trots ze op haar was. Ze was hier voor een andere, dringende reden.

Met enkele woorden vertelde ze wat Bernard en Krista overkomen was en besloot ze met: 'Daarom staan we hier met Krista's te vroeg geboren meisje in de hoop dat jij voldoende melk hebt om haar enkele dagen te voeden totdat we een andere oplossing gevonden hebben. Maar alleen als je echt voldoende melk hebt. Je mag Mireille niets tekortdoen.' Zita was onder het praten naar de wieg gegaan en keek met een glimlach naar haar slapende kleinkind.

Jenni stond een ogenblik perplex. 'Krista dood en de wagenmakerij helemaal vernield? Allemachtig, wat vreselijk! En met haar laatste krachten heeft ze toch nog haar kindje op de wereld kunnen zetten.'

Ze was er helemaal van aangedaan. De herinnering aan haar eigen bevalling kwam weer naar boven en ze voelde haar hart breken bij de gedachte dat deze moeder niet eens de vreugde gekend had om haar dochtertje in haar armen te nemen. Voorzichtig nam ze het bundeltje van Kato over, legde het op de tafel en haalde de baby uit de vele lagen stof en papier. Zodra ze het laatste dekentje had weggenomen, strekte de baby met een schok haar dunne armpjes en beentjes en kwamen er enkele schriële kreetjes uit haar mondje.

'Hemel, wat is ze klein. Mireille is haast twee keer zo groot,' mompelde Jenni verschrikt.

Zita knikte. 'Volgens de dokter heeft ze niet veel kans om het te redden. Maar volgens mij is ze taaier dan hij denkt.'

De kleine Pierre was op een stoel gekropen om naar de baby te kijken en legde zijn wijsvinger in een handje. Haast ogenblikkelijk sloten de minivingertjes zich eomheen. 'Kijk!' gilte hij verrukt.

Maar Jenni lette er niet op. Ze nam uit een donkergebeitste kast wat kleertjes van haar dochtertje en een luier, verschoonde de baby en trok het meisje de veel te ruime kleertjes aan. Daarna sloeg ze een wollen dekentje rond de zuigeling, ging op een stoel bij de warme kachel zitten, ontblootte een borst en legde het kindje aan. Zita en

Kato keken angstvallig toe, bang als ze waren dat de baby te zwak was om te zuigen. Tot hun grote opluchting begon de baby te drinken en slaakten de drie vrouwen een zucht van genoegen, maar het duurde niet lang voordat de baby de tepel losliet en in slaap viel.

‘Waarschijnlijk zal ik haar vaker moeten aanleggen dan Mireille. Dit kleintje heeft niet de kracht om lang te zuigen,’ zei Jenni, terwijl ze vertederd op de baby neerkeek. ‘Hoe heet ze eigenlijk?’

Zita schudde lichtjes haar hoofd. ‘Ze heeft nog geen naam. Bernard zei dat wij haar maar een naam moesten geven. Hij heeft er geen vertrouwen in dat ze blijft leven en zijn hoofd en hart waren er niet echt bij, dat kun jij je wel voorstellen. We moeten haar ook zo vlug mogelijk laten dopen in geval van...’ Ze sprak de rest niet uit.

Jenni knikte. ‘Fred zal zo thuiskomen. Ik zal hem naar de pastoor sturen, dat kan ze vandaag nog gedoopt worden. Mag ik haar een naam geven?’ Jenni keek haar moeder en zus vragend aan.

‘Als er iemand is die het recht heeft om haar een naam te geven, dan ben jij het wel. Jij hebt haar net de borst gegeven. Ik wil echter niet dat jij mijn kleindochtertje tekortdoet,’ zei Zita.

‘Ik zal Mireille zeker niet tekortdoen, mam. Maar ik kan dit hummeltje toch niet aan haar lot overlaten? Een paar dagen tot een week zal wel lukken.’

Zita haalde opgelucht adem. ‘Ik zal proberen om zo vlug mogelijk iemand te vinden die verder voor haar kan zorgen. Als ze het haalt, tenminste.’

Kato vond het niet fijn om haar moeder zo te horen praten. Ze hoopte dat de baby zou blijven leven. Het was al erg genoeg dat Krista het leven had gelaten. God kon toch niet zo hardvochtig zijn om ook het kind te laten sterven?

‘Welke naam zou je haar willen geven?’ vroeg ze vlug om die vreselijke gedachte weg te drukken.

Jenni glimlachte. ‘Toen Mireille geboren werd, had ik twee meisjesnamen in mijn hoofd. Ik kon moeilijk kiezen en uiteindelijk hebben Fred en ik de knoop doorgehakt en haar Mireille genoemd.’

De andere naam was Estelle. Vinden jullie het goed dat ze Estelle genoemd wordt? Ik hou nu eenmaal van Franse namen. Die passen goed bij Freds Frans klinkende familienaam Dupont. De baby hoort wel niet bij ons, maar Estelle van Abbegem klinkt ook mooi.’

‘Estelle van Abbegem is een mooie naam,’ zei Zita beslist.

Kato grinnikte. ‘Het klinkt in ieder geval voornameer dan Kato de Groot.’

Zita keek haar gemaakt boos aan. ‘Er is niets mis met je naam! Die hebben wij je met liefde gegeven en dat is wat telt,’ zei ze gevat.

Even later kwam Fred Dupont de woonkamer binnen en hij was verrast om zijn schoonmoeder, schoonzuster en een vreemde baby te zien. Ook hij voelde zich verslagen toen hij hoorde wat er was gebeurd. Maar de vraag of Jenni voor Krista’s baby kon zorgen, deed hem toch ook het voorhoofd fronsen.

‘Het zal dubbel zoveel van je vragen om twee kinderen te voeden, Jenni,’ zei hij bezorgd. ‘Bovendien heb je Pierre ook nog om voor te zorgen.’

‘Het is maar voor een aantal dagen, Fred. Tot mijn moeder iemand anders gevonden heeft die voor haar kan zorgen. Ik red het wel als ik het wat rustiger aan doe.’

‘Ik wil wel hier blijven,’ zei Kato in een ingeving. ‘Dan kan ik je helpen met de kinderen en het huishouden zolang het nodig is.’

Jenni keek naar haar moeder. ‘Dat zou een oplossing kunnen zijn, mam, dan heb ik meer rust en komt de melk beter op gang.’

‘Dat moet dan maar,’ gaf Zita toe. ‘Nele en ik zullen het thuis wel zolang met ons tweetjes redden.’

Na deze woorden begon Zita aan het avondeten en bekommerde Kato zich om Pierre, zodat Jenni zich enkel over de baby’s hoefde te ontfermen. Fred was naar het dorp om de pastoor te vragen of hij het kind kon komen dopen. Gelukkig kon de pastoor meteen meekomen en kreeg Estelle haar nooddoop in het huis van Jenni en Fred. Zita werd haar doopmeter en Fred wilde wel dooppeter zijn. Haar volledige naam werd Estelle Krista Emilia van Abbegem,

gedoopt op de dag van haar geboorte, 24 februari 1945. Krista, naar haar overleden moeder, en Emilia, naar Emiel de naam van haar overleden grootvader.

Maar Estelle zou haar roepnaam worden als ze sterk genoeg was om te blijven leven.

Ze doorstond als baby de oorlog,
maar zal ze een bezoek
aan haar familie overleven?

Februari 1945: het einde van de Tweede Wereldoorlog komt in zicht. De zwangere Krista komt onder het puin van een bombardement terecht en sterft enkele uren later, maar haar baby Estelle redt het net. Ze groeit op bij haar achternicht Zita en haar dochter Jenni.

Estelles vader is ondertussen een nieuw leven begonnen met een andere vrouw. Estelle leert hen op haar dertiende pas kennen. Een paar jaar later wordt haar gevraagd om haar zieke stiefmoeder te verzorgen, wat haar de kans geeft om eindelijk een band op te bouwen met haar vader en stiefmoeder. Maar eenmaal daar begint ook Estelle zich onwel te voelen. Wat gebeurt er met haar? En is haar familie eindelijk wel te vertrouwen?

Anne-Marie Hooyberghs schrijft familieromans die zich veelal afspelen in Vlaanderen, waar ze zelf ook woont. In dit meeslepende en spannende verhaal staan verdriet, familie en vertrouwen centraal.

ISBN 978 90 2054 479 4 NUR 344

9 789020 544794

www.romanserie.nl

Z&K